

як «Кімната такмед», яка оздоблена відповідним медичними і немедичними засобами та обладнанням; джгутами-турнікетами, бандажами та бинтами, симуляціями травм, макетами ран, манекенами, засобами механічного відновлення дихання. Крім того, в нагоді на заняттях стали вже традиційні на той час презентації та навчальні відеороліки, які демонструвались для наочності з'ясування матеріалу з використанням мультимедійного обладнання.

Водночас, воєнний стан вніс власні корективи у форми навчання. Серед проблем, які спричинила війна слід назвати неможливість дистанційного практичного навчання як стрільби та тактиці, так і тактичній медицині, адже вони припускають напрацювання зорової, слухової та м'язової моторики виконання вправ. Проведення аудиторних занять ускладняється потребою переміщення в укриття під час повітряної тривоги, що ненормовано перериває навчальний процес, адже загроза з «неба» неконтрольована часом настання та закінчення.

Вимушений прихисток для тимчасово переміщених осіб суттєво змінив логістику навчальних полігонів, їх не вистачає для осіб, які прибувають на навчання. Так само, існує проблема вчасного прибуття слухачів на навчання з тимчасово окупованих територій та ризик для їх життя під час подорожі. Якщо говорити про матеріально-технічне забезпечення процесу навчання, то суттєву проблему складає потреба використовувати спеціальне учбове обладнання, зокрема, таке, як турнікети та бандажі, які мають великий відсоток зношення, і яких, на превеликий жаль, не вистачає навіть на фронті у військових.

Досить суттєву проблему також складає морально-психологічний стан здобувачів освіти в умовах війни, особливо тих, які прибули з тимчасово окупованих територій та стали свідками військових злочинів. З одного боку – вони мають значну мотивацію для навчання спеціальним професійним дисциплінам, іншого – негативний досвід знижує концентрацію уваги та силу сприйняття інформації.

Складні умови навчання офлайн під час війни в Україні значно знижують ефективність навчання, а також унеможливають процес контролю знань за його вимушеного дистанціювання. Серед проблем, з якими потрібно «рахуватися» та «долати» в нинішньому навчальному процесі, насамперед, слід виокремити організаційні, морально-психологічні та матеріально технічні.

Намлиньська Ольга Сергіївна
старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ В УМОВАХ ВІЙСЬКОВОГО СТАНУ

Вже набув чинності Закон України «Про забезпечення участі цивільних осіб у захисті України» №2114-ІХ, ухвалений 3 березня цього року. Він передбачає, що кожен українець чи особа, яка легально перебуває в Україні, може отримати зброю та боєприпаси від України.

Застосування цивільними зброєю, виданою Україною, прирівнюється до застосування зброї військовослужбовцями. Цю зброю необхідно буде віддати в органи Нацполіції не пізніше, ніж через 10 днів після закінчення війни або військового стану в Україні.

Нормативні вимоги щодо вогнепальної зброї на національному рівні існували задовго до того, як у цій галузі були прийняті міжнародні угоди, та включали переважно заходи, створені задля забезпечення контролю над вогнепальною зброєю у процесі її виробництва на всіх етапах життєвого циклу. Національні нормативні положення про вогнепальну зброю формуються та розробляються на основі взаємодії різних процесів розвитку національної правової системи, формування уявлень про безпеку у суспільстві та необхідністю реагування на внутрішні чи зовнішні небезпеки. Національні нормативні акти розрізняються після того, як їх приймають, хто забезпечує їх дотримання, до кого вони застосовуються і що вони регулюють.

У ХХІ столітті на розробку національних нормативних актів вплинув процес переговорів та прийняття юридично та політично обов'язкових договорів на глобальному та регіональному рівнях. Цей процес призвів до підвищення рівня гармонізації норм щодо вогнепальної зброї на субрегіональному рівні, а також на міжнародному рівні, що стало результатом прийняття міжнародних та регіональних інструментів, що стосуються деяких аспектів режимів контролю за вогнепальною зброєю [1].

Порядок визначає механізм тимчасової видачі на період запровадження військового стану вогнепальної зброї та боєприпасів до неї головними управліннями Національної поліції, установами забезпечення Національної поліції громадянам України, іноземцям та особам без громадянства, які на законних підставах перебувають на території України.

Вогнепальна зброя та боєприпаси до неї можуть бути за наявності видані цивільним особам, які бажають

брати участь у відсічі збройної агресії, що відповідають вимогам, визначеним цим Порядком та іншими нормативно-правовими актами, та які за своїми діловими якостями та наявним досвідом можуть застосовувати вогнепальну зброю.

Видача вогнепальної зброї та боєприпасів до неї здійснюється на підставі особисто поданої цивільною особою до уповноваженого органу письмової заяви про участь у відсічі збройної агресії та видачі вогнепальної зброї та/або боєприпасів до неї за наявності посвідчувального документа, визначеного ч. 1 державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, які засвідчують особу або її спеціальний статус» або паспортного документа іноземця.

До заяви додаються:

Копія документа, що засвідчує особу, завірена особою, що власноруч подає її;

За наявності – копія військового квитка осіб рядового, сержантського та старшинського складу, військового квитка офіцера запасу, копія посвідчення пенсіонера чи ветерана військової служби, органів внутрішніх справ, Національної поліції України, Національного антикорупційного бюро України, Служби судової охорони, державної пожежної охорони, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, служби цивільного захисту. Бюро економічної безпеки України або Державної кримінально-виконавчої служби України, посвідчення члена громадського формування з охорони громадського порядку, дозволи на придбання, зберігання та носіння мисливської вогнепальної нарізної, гладкоствольної зброї, посвідчення про нагородження відзнакою «Вогнепальна зброя», посвідчення учасника війни, посвідчення учасника бойових дій [2].

У разі якщо за результатами розгляду заяви уповноваженою особою не встановлено підстав, визначених пунктом 5 цього Порядку, уповноважений орган приймає рішення про видачу цивільній особі зброї та/або боєприпасів до неї.

Отже, Сьогодні на розробку національного регулювання у галузі вогнепальної зброї впливають як специфічний соціокультурний та історичний контекст кожної країни, так і, все більшою мірою, чи є країна стороною юридично обов'язкового глобального та/або регіонального інструменту, і чи здатні національні органи переносити свої міжнародні зобов'язання до внутрішнього законодавства. Цей модуль містить інформацію про формування національної політики та регулювання щодо вогнепальної зброї, існуючих інструментів, які можуть допомогти особам, які приймають рішення, та членам законодавчих органів у процесі погодження національних норм і докладно розглядається область застосування вогнепальної зброї.

Список використаних джерел:

1. Про правовий режим воєнного стану: Закон України від 12.05.2015 № 1647-III // Відомості Верховної Ради. – 2015. – № 28. – Ст. 250. 2. Адміністративна діяльність: навч. посіб. / [М. В. Ковалів, З. Р. Кісіль, Д. П. Калаянов та ін.]. – К. : Правова єдність, 2009. – 432 с. 3. Про національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 565-XII // Відомості Верховної Ради УРСР. – 2015. – № 40, 41. – Ст. 37
2. Положення про порядок придбання, видачі, обліку, зберігання та застосування вогнепальної зброї, боєприпасів до неї, спеціальних засобів індивідуального захисту працівниками судів і правоохоронних органів, а також особами, які беруть участь у кримінальному судочинстві, затверджене наказом Міністерства внутрішніх справ України від 24 липня 1996 року № 523, зареєстроване у Міністерстві юстиції України 27 вересня 1996 року за № 556/1581 URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0556-96>
3. Дяченко В. Порядок отримання, зберігання та застосування вогнепальної зброї / В. Дяченко, С. Кочкін // Науковий часопис Національної академії прокуратури України. – 2016. – № 4(12). – С. 60–67: URL <http://www.chasopysnapu.gov.ua/chasopys/ua/pdf/12-2016/dyachenko.pdf>

Наточій Анатолій Дмитрович
старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПСИХОЛОГІЧНА ПІДГОТОВКА ПОЛІЦЕЙСЬКОГО ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ СЛУЖБОВИХ ОБОВ'ЯЗКІВ

Актуальність цього дослідження характеризує собою головне завдання підготувати стрільця на психологічному рівні. Так як, починаючи з навчально-тренувальних стрільб ми маємо змогу спостерігати як стрільці вже розгублюються, це лежить на психологічному рівні, тому слід плідно працювати не практично, а й психологічно.

Психологічна підготовка стрільця - це певний процес, що спрямований на покращення психологічного стану, постійної внутрішньої готовності, що призводить до кращої техніки стрільби у реальних умовах.

Виконання службових обов'язків працівниками Національної поліції України у більшості випадків є